

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **MPM QUALITY, s. r. o.**, se sídlem Legionárska 618, Trenčín, zastoupená JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Jaselská 202/19, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2A, Praha 6, z účasti osoby zúčastněné na řízení: **ELTON hodinářská a. s.**, se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zastoupená JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 4. 2022, čj. O-244796/D21110428/2021/ÚPV, o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023, čj. 9 A 51/2022-97, ve znění opravného usnesení ze dne 15. 8. 2023, čj. 9 A 51/2022-111,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti ze dne 5. 6. 2023 **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze dne 5. 6. 2023.
- III. Kasační stížnost ze dne 4. 9. 2023 **se zamítá**.
- IV. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze dne 4. 9. 2023.
- V. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ze dne 4. 9. 2023 **nepřiznává**.
- VI. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze dne 4. 9. 2023.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím z 19. 10. 2021 Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „ÚPV“) jako správní orgán prvního stupně částečně vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení (dále jen „OZNŘ“) podle § 7 odst. 1 písm. b) (tj. z důvodu podobnosti ochranných známek) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, jakožto vlastníka ochranné známky EU č. 3531662 a částečně odmítl ochranu mezinárodní ochranné známce žalobkyně č. 1296486. Tuto ochranu ochranné známky žalobkyně odmítl pro výrobky zařazené do třídy 14 Niceského mezinárodního třídění výrobků a služeb (*hodinářské přístroje, chronometry, náramkové hodinky, mechanické hodiny, elektrické hodiny, nástěnné hodiny, stolní hodiny, letecké palubní hodiny, hodiny do automobilů, ozdobné hodiny, budíky*). Přiznal jí však ochranu pro výrobky zařazené do třídy 9 mezinárodního třídění výrobků a služeb [*automatické časové spínače (s výjimkou automatických časových spínačů do hodinek), řídicí přístroje pro přesné strojírenství*] (výrok I. rozhodnutí ÚPV). ÚPV dále zamítl námitky OZNŘ podané podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách ve znění do 31. 12. 2018 (potenciální klamání veřejnosti) proti přiznání ochrany ochranné známce žalobkyně (výrok II. rozhodnutí ÚPV). Dále zastavil řízení o námitkách OZNŘ podaných podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona ve znění do 31. 12. 2018 (znak vysoké symbolické hodnoty) proti přiznání ochrany ochranné známce žalobkyně (výrok III. rozhodnutí ÚPV). V záhlaví uvedeném rozhodnutím předsedy ÚPV (dále jen „žalovaný“ jako rozkladový orgán) zamítl rozklad žalobkyně proti výroku I. rozhodnutí ÚPV a toto rozhodnutí ÚPV potvrdil.

[2] Ochranná známka OZNŘ č. 3531662 má podobu a ochranná známka žalobkyně č. 1296486 má podobu **PRIM**.

[3] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. Městský soud uvedl, že ochranná známka žalobkyně byla do mezinárodního rejstříku přihlášena dne 18. 1. 2016 pro výrobky třídy 14. Ochranná známka EU OZNŘ byla zapsána od 17. 3. 2005 pro výrobky třídy 14. Ochranná známka OZNŘ je tedy starší než ochranná známka žalobkyně. Rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné.

[4] K námitce o nesprávném posouzení podobnosti porovnávaných známek žalovaným odkázal městský soud na rozhodnutí žalovaného. Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách postačuje, že u napadené známky existuje pravděpodobnost její záměny u veřejnosti. Ochranná známka OZNŘ, v jejímž středu dominuje prvek „PRIM“, je tím ústředním motivem, který na rozdíl od prvku „Manufacture“ je při očním kontaktu spotřebitele prvkem nejdůležitějším pro velikost a umístění celého loga. Letopočet „1949“ či hvězdy na bocích prvku „Manufacture“ tvoří pouze doplňkovou úlohu. Žalovaný správně odkázal na judikaturu (rozsudek Soudního dvora EU z 14. 7. 2005, ve věci T-312/03, *Wassen International Ltd*) a na základě ní zhodnotil, že ochranná známka OZNŘ má kvazi obrazový charakter, neboť ji z většiny tvoří pouze alfanumerické prvky, a její dominantní prvek „PRIM“ je vizuálně podobný s ochrannou známkou žalobkyně. Průměrný spotřebitel, z hlediska fonetického a délky vyslovování, bude vyslovovat pouze prvek „PRIM“, který je společný oběma posuzovaným ochranným známkám. Prvek „Manufacture“ bude vnímat jen jako doplňující a vzhledem k jeho nezřejmé výslovnosti se mu bude spíše vyhýbat.

pokračování

[5] Žalovaný také správně porovnal a posoudil výrobky a služby, které jsou dotčeny porovnáváním ochrannými známkami. Žalovaný totiž zohlednil rozhodnutí Úřadu EU pro duševní vlastnictví (EUIPO) z 31. 1. 2017 a zatímco původně byla ochranná známka OZNŘ zapsána ve třídě 14 mj. i pro položku „*clock and watchmaking*“, tak na základě rozhodnutí EUIPO byla tato položka zúžena pouze na „*watchmaking*“ (pozn. NSS: „*clock*“ jsou v obecném jazyce hodiny, „*watch*“ jsou hodinky na ruku a „*watchmaking*“ je výroba či servis hodin a hodinek – „hodinářství“; pro účely mezinárodního třídění výrobků a služeb přeložil žalovaný právní pojem „*watchmaking*“ jako „hodinářské výrobky – hodinky“). Položka „*watchmaking*“ je tedy považována za výrobek. Toto rozhodnutí EUIPO bylo potvrzeno rozsudkem Tribunálu (Soudního dvora) z 13. 6. 2019, ve věci T-75/18, *MPM-Quality v.o.s.* Neobstojí tedy argumentace žalobkyně, že pojem „*watchmaking*“ je nutno chápat jen jako hodinářskou službu. Žalovaný svůj překlad tohoto pojmu odůvodnil velmi detailně. Městský soud rovněž aproboval úvahu žalovaného, že položka „*watches for children*“ (pozn. NSS: v obecném jazyce „hodinky pro děti“) nezahrnuje položky kvalitativně méněcenné či hračky podle třídy 28, nýbrž se obecně jedná o zmenšeninu či designovou úpravu obdobného produktu pro dospělé. I v judikatuře je pojem „*clock and watchmaking*“ překládán jako „hodinářské potřeby“ (usnesení Tribunálu z 2. 10. 2014, ve věci T-215/12, *MPM-Quality v.o.s. a Eutech a.s.*, či výše zmíněný rozsudek ve věci T-75/18). Žalovaný tak správně uvedl, že podobnost porovnávaných produktů ve třídě 14 je navázána na podstatu časoměrných či chronometrických strojů či hardware. Žalovaný se sice výslovně nezabýval rozkladovou námitkou o položce „hodiny do automobilů“, ovšem toto pochybení nemá na zákonnost jeho rozhodnutí vliv. Žalovaný správně vycházel ze zákona, judikatury a rejstříkového zápisu ochranné známky OZNŘ.

[6] I při akceptaci výkladu žalobkyně, že pojem „*watchmaking*“ se má chápat jen jako služba, by nadále existoval určitý stupeň podobnosti s položkou „*watchmaking*“, neboť jejich objektem by stále byly časoměrné stroje či hardware. Žalovaný správně připomněl judikaturu ke komplementárnímu charakteru takto uměle vytvořené služby, kdy je třeba tuto komplementaritu zohlednit i tehdy, pokud by se porovnávané produkty lišily povahou, účelem či způsobem využití (rozsudek Tribunálu z 1. 5. 2005, ve věci T-169/03, *Sergio Rossi SpA*, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze z 26. 9. 2017, čj. 9 A 346/2014-60, č. 3721/2018 Sb. NSS). Provázanost nyní porovnávaných produktů byla natolik zjevná, že shledání určité komplementarity a podobnosti bylo nevyhnutelné. Postačuje přitom pouze podobnost, nikoliv jen shodnost.

[7] OZNŘ nebyla při přihlašování své ochranné známky ve zlé víře, neboť v jejím případě se jednalo o jiné řízení bez vlivu na výsledek v nyní projednávané věci. Žalovaný nebyl vázán rozhodnutími v jiných sporech žalobkyně, které vydaly správní orgány a soudy na Slovensku. Žalovaný byl v tomto ohledu vázán pouze rozhodnutími EUIPO a Tribunálu. Řízení vedené u městského soudu pod sp. zn. 3 Cm 3/2021, o žalobě na zdržení se užívání namítané ochranné známky, nebylo ke dni vydání rozhodnutí žalovaného skončeno. Žalovaný navíc správně posoudil, že toto odkazované řízení nemohlo mít na závěry nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného vliv. Žaloba sesterské společnosti žalobkyně, společnosti MPM QUALITY, v. o. s., také ve věci zdržení se užívání ochranné známky OZNŘ, byla zamítnuta Vrchním soudem v Praze rozsudkem z 19. 3. 2015, čj. 3 Cmo 322/2013-560. V době rozhodování žalovaného tak byla ochranná známka OZNŘ na území ČR považována za platnou v rozsahu výroků třídy 14 Niceského třídění.

II. První kasační stížnost, obsah druhé kasační stížnosti a vyjádření žalovaného a OZNŘ

[8] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 5. 6. 2023 první kasační stížnost. V ní namítala, že městský soud v tomto svém rozsudku mylně jako žalobkyni označil společnost MPM QUALITY, v. o. s., se sídlem ve Frýdku-Místku, ačkoliv žalobu proti rozhodnutí žalovaného podala společnost MPM QUALITY, s. r. o., se sídlem v Trenčíně. Po předběžném posouzení upozornil Nejvyšší správní soud přípisem z 31. 7. 2023, čj. 8 As 110/2023-17, městský soud na možnou chybu v psaní a na v úvahu přicházející postup podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Usnesením z 15. 8. 2023, čj. 9 A 51/2022-111, městský soud opravil svůj rozsudek tak, že správně má být jako žalobkyně/stěžovatelka uvedena společnost MPM QUALITY, s. r. o. Doručením opravného usnesení začala stěžovatelce běžet nová lhůta k podání kasační stížnosti. Stěžovatelka v této lhůtě podala dne 4. 9. 2023 druhou kasační stížnost proti rozsudku městského soudu ve znění opravného usnesení. První kasační stížnost vzala stěžovatelka zpět.

[9] V druhé kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že v otázce podobnosti srovnávaných označení se městský soud toliko odkázal a zopakoval nezákonné závěry žalovaného. Stejně tak pouze odkázal na závěr, že dominantním prvkem ochranné známky OZNŘ je prvek „PRIM“. Městský soud dále nesprávně odkázal na naplnění § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, aniž by nejprve provedl srovnání jak obou posuzovaných ochranných známek, tak třídění výrobků a služeb. Obě tato srovnání přitom musí provést kumulativně. Městský soud se odkázal na starší judikaturu, která přinášela koncept tzv. kvazi obrazové ochranné známky. Po vydání těchto rozsudků však došlo ke změně zákona o ochranných známkách, konkrétně k vypuštění pojmu kombinované ochranné známky. Aktuálně účinná právní úprava zná pouze ochranné známky obrazové, a takto byla zapsána i ochranná známka OZNŘ. Pakliže tedy městský soud tolik vyzdvihuje v ochranné známce OZNŘ prvek „PRIM“, tak postupuje v rozporu s tím, jak je tato ochranná známka chráněna a dává jí víc ochrany, než fakticky má. Numerický prvek v ochranné známce OZNŘ také slouží jako odlišující prvek výrobků. Vůči prvku „Manufacture“ se městský soud pouze odkazuje na posouzení žalovaným, aniž by sám uvedl, jak se s touto žalobní námitkou vypořádal. O vypořádání této námitky se ve svém rozhodnutí výslovně nezmiňuje ani žalovaný. I provedení několika liter může mít charakter autorského díla (rozsudek NSS z 27. 7. 2011, čj. 9 As 10/2011-275). Pokud je tedy ochranná známka OZNŘ registrována jako obrazová, tak by se neměly zdůrazňovat její alfanumerické prvky na úkor jejího obrazového provedení. Městský soud se však s touto námitkou nijak nevypořádal. Obrazová ochranná známka by měla být chráněna pro své grafické provedení, nikoliv pro své slovní vyjádření. Městský soud rovněž nevysvětlil, proč považuje výslovnost prvku „Manufacture“ za nezřejmou, a také, proč by tato nezřejmost měla vést k tomu, že veřejnost nebude tento prvek vyslovovat. Spotřebitelé jsou zvyklí vyslovovat cizojazyčné značky v celé jejich délce (např. Yves Saint Laurent či Maurice Lacroix). Běžně také dochází k tomu, že spotřebitelé nevyslovují značky pocházející z cizích jazyků správně (např. Lamborghini).

[10] Položka „*watchmaking*“ není v mezinárodním třídíku vůbec uvedena jako samostatná položka, ačkoliv ji za samostatnou považuje EUIPO. Městský soud vůbec nedoložil, jaké je základní číslo této položky či jaké jsou její oficiální názvy v jiných jazycích. Položka „*watchmaking*“ nespadá do třídy 14 a nejde o výrobek. V přihlášce k ochranné známce OZNŘ nejsou žádné oficiální pojmy v češtině uvedeny. Ze španělského překladu položky „*watchmaking*“, tj. „*fabricación de relojes*“, který má stejný význam jako „*making*“

pokračování

či „*manufacture*“, tj. že se jedná o službu, nikoliv o výrobek. Ačkoliv městský soud odkazuje na rozhodnutí EUIPO či Tribunálu, tak opomíjí, že v řízení o zrušení ochranné známky OZNŘ bylo prokázáno užívání této ochranné známky pouze pro hodinky. Městský soud příliš extenzivně rozšiřuje ochranu položky „*watchmaking*“. Na položku „hodiny do automobilů“ upozornila stěžovatelka proto, neboť ta se od jiných položek liší např. v místě prodeje, okruhu cílových spotřebitelů či distribučních kanálů. Pokud tedy žalovaný (resp. městský soud) chtěl srovnat seznam výrobků a služeb obou porovnávaných ochranných známek, měl srovnat každou položku zvlášť, což neučinil. Městský soud potvrdil, že se žalovaný nezabýval námitkou ohledně položky „hodiny do automobilů“. Žalovaný proto logicky nemohl dospět k závěru o shodnosti či podobnosti položek, jestliže toto srovnání neprovedl. Zhodnocení městského soudu, že tato vada nezakládá nezákonnost rozhodnutí žalovaného, je tak nesprávné. Shodnost či podobnost je potřeba posuzovat nejenom u porovnávaných ochranných známek, ale také u dotčených výrobků či služeb.

[11] Výsledek řízení vedeného u městského soudu pod sp. zn. 3 Cm 3/2021 nepochybně mohl mít vliv na nyní projednávaný spor, neboť OZNŘ podala námitky proti přihlášce stěžovatelky (bod [1] tohoto rozsudku) z titulu vlastnictví ochranné známky EU. Městský soud v tomto ohledu opět jen přejímá závěry žalovaného, aniž by si je sám ověřil. V odkazovaném řízení přitom může být rozhodnuto, aby se OZNŘ užívání této své ochranné známky zdržela. Řízení u Vrchního soudu v Praze (bod [7] tohoto rozsudku) se týkala nezákonného prohlášení ochranné známky č. 165917 společnosti MPM QUALITY, v. o. s., za neplatnou. Řízení o této ochranné známce ovšem nakonec skončilo úspěchem společnosti MPM QUALITY, v. o. s. (rozsudek NSS z 23. 11. 2020, čj. 2 As 312/2018-242). Ochranná známka OZNŘ byla zapsána ve zlé víře.

Vyjádření žalovaného

[12] Městský soud nebyl povinen provádět vlastní srovnání sporných ochranných známek, pokud si osvojil závěry rozhodnutí žalovaného se souhlasnou poznámkou (rozsudek NSS z 14. 7. 2022, čj. 4 As 443/2021-38). V bodech 50 až 54 svého rozsudku se nicméně městský soud s vizuální podobností porovnávaných ochranných známek sám vypořádal. Není pravdou, že by městský soud pouze vyzdvihl slovní prvek „PRIM“. Městský soud porovnal jednotlivé prvky ochranné známky OZNŘ, přičemž dospěl k objektivnímu závěru, že prvek „PRIM“ je výrazně větší než prvky „Manufacture“ či „1949“. Tento způsob posouzení přitom nijak nezlehčuje obrazovou formu ochranné známky OZNŘ. Tato známka totiž téměř výhradně obsahuje alfanumerické prvky ve velmi jednoduchém grafickém stylu. Za takových okolností pak žalovaný ani městský soud nemohl pominout vysokou podobnost až shodnost dominantního prvku ochranné známky OZNŘ a ochranné známky stěžovatelky. Za takové situace by ani nemohl neshledat, že porovnávané ochranné známky si nejsou vizuálně podobné. Městský soud se jasně zabýval otázkou fonetické podobnosti v bodech 55 až 57 svého rozsudku. Stejně tak se v bodech 62 až 74 zabýval i otázkou, zda je položka „*watchmaking*“ výrobkem či službou.

[13] Předmětem nyní projednávaného řízení nebyla otázka, zda OZNŘ přihlašovala svoji ochrannou známku v dobré víře, nýbrž otázka, ochranná známka stěžovatelky může zasáhnout do starších práv OZNŘ ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Řízení vedené u městského soudu pod sp. zn. 3 Cm 3/2021 nemůže ovlivnit výsledek nyní projednávaného řízení. I kdyby bylo této žalobě na zdržení se užívání ochranné známky OZNŘ vyhověno, tak by tato skutečnost nemohla ovlivnit rozsah její

ochrany. Seznam jí chráněných produktů by zůstal stejný. Vyhovění této žalobě by automaticky neznamenalo nemožnost účinné ochrany práv v námitkovém řízení podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách.

Vyjádření OZNŘ

[14] Městský soud se detailně vypořádal s námitkami stěžovatelky, které se týkaly vizuální podobnosti porovnávaných ochranných známek. Závěry městského soudu jsou v souladu s judikaturou (rozsudek NSS z 10. 3. 2023, čj. 10 As 101/2021-56), dle které je při porovnávání grafických ochranných známek nutno hodnotit jejich jednotlivé prvky a určit, které z těchto prvků jsou dominantní a které distinktivní. Dominantním a distinktivním prvkem ochranné známky OZNŘ je prvek „PRIM“, který je totožný s ochrannou známkou stěžovatelky. Z rozsudku městského soudu plyne, že u části spotřebitelské veřejnosti bude vyslovování obou označení shodné, kdežto u jiné části veřejnosti bude kvůli prvku „Manufacture“ shoda ve výslovnosti sice jen částečná, nicméně i tak dostatečně podobná. Městský soud ovšem správně uvedl, že většina spotřebitelské veřejnosti bude vyslovovat pouze prvek „PRIM“. Městský soud také správně posoudil celkový dojem porovnávaných ochranných známek. Všemi výše zmíněnými hledisky se zabýval i EUIPO a jeho závěry odpovídají závěrům městského soudu.

[15] Odvolací senát EUIPO v rozhodnutí z 27. 3. 2023, ve spojených věcech R 1308/2022-2 a R 1325/2022-2, uvedl, že pojem „watchmaking“ ve třídě 14 zahrnuje nejen konečný výrobek, tj. hodinky, ale i jejich části. Na základě tohoto rozhodnutí zamítl EUIPO přihlášku společnosti MPM QUALITY, v. o. s., jak vůči některým částem hodin a hodinek, tak i vůči některým hodinářským službám. Z rozhodnutí EUIPO také vyplývá, že položka „hodiny do automobilů“ je nepřipustně podobná položce „watchmaking“, a proto nemůže být zapsána do národního rejstříku ochranných známek. I dalším položkám, kterým žalovaný odmítl udělit ochranu, nebyla poskytnuta ochrana ani ze strany EUIPO. Bez ohledu na to, jak podrobně se žalovaný těmito položkami zabýval, je jeho rozhodnutí věcně správné. EUIPO se ve svém rozhodnutí zabýval podobností ochranné známky OZNŘ s jiným přihlašovaným označením „PRIM“ a také shledal pravděpodobnost jejich záměny.

[16] Stěžovatelka sice odkazuje na řízení, ve kterém Vrchní soud v Praze vydal rozsudek z 19. 3. 2015, čj. 3 Cmo 322/2013-560, nicméně v tomto řízení vůbec nebyla účastníkem. Účastníkem tohoto řízení byla její koncernově spjatá společnost MPM QUALITY, v. o. s. OZNŘ dosud nijak nebylo zakázáno užívat její ochrannou známku EU. I kdyby však byla v užívání této své ochranné známky omezena, tak by stejně směla namítat existenci této ochranné známky v námitkovém řízení. Pozdější prohlášení ochranné známky PRIM č. 165917 za platnou nemá na závěry Vrchního soudu v Praze žádný vliv. Společnosti MPM QUALITY, v. o. s., se totiž nepodařilo dosáhnout obnovy řízení, které skončilo právě tímto rozsudkem Vrchního soudu v Praze. Otázkou, zda OZNŘ podala přihlášku ke své ochranné známce EU ve zlé víře, se zabýval EUIPO i Tribunál. Ti zamítli žádost na prohlášení ochranné známky OZNŘ za neplatnou, resp. potvrdili, že tato přihláška nebyla podána ve zlé víře.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Kasační stížnost z 5. 6. 2023 vzala stěžovatelka zpět. Vzhledem k tomu, že projev vůle, jímž došlo ke zpětvzetí této kasační stížnosti, je jednoznačný a nevzbuzuje žádné pochybnosti,

pokračování

Nejvyšší správní soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. řízení o kasační stížnosti z 5. 6. 2023 výrokem I. zastavil.

[18] Kasační stížnost z 4. 9. 2023 není důvodná.

Podobnost ochranné známky OZNŘ a ochranné známky stěžovatelky

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval okruhem námitek, dle kterých se žalovaný a městský soud nesprávně zabývaly podobností nyní porovnávaných ochranných známek (bod [9] tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že soud může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, jestliže se s ní ztotožní (z právní věty rozsudku NSS z 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Jestliže tedy stěžovatelka namítá, že se městský soud pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného, tak tato skutečnost sama o sobě nepředstavuje vadu rozsudku městského soudu.

[20] To, že by městský soud toliko odkázal na rozhodnutí žalovaného, navíc není pravda. Stěžovatelka zmiňuje, že se městský soud pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného v otázce, zda je prvek „PRIM“ dominantním prvkem v rámci ochranné známky OZNŘ. Městský soud se ovšem v bodě 50 svého rozsudku touto otázkou sám zabýval a uvedl, že „(městský) soud tak přisvědčil jejich posouzení porovnávaných označení z hlediska vizuálního a ve shodě s Úřadem a žalovaným nahlíží na namítanou OZ jako na označení obrazové, tvořené alfanumerickými prvky a dvěma grafickými symboly více cípé hvězdy, v němž dominuje prvek „PRIM“ přibližně ve středu označení a je ústředním motivem, který při očním kontaktu spotřebitele s namítanou OZ je prvkem nejdůležitějším pro jeho velikost a umístění. Naproti tomu prvek „Manufacture“ se z hlediska proporcí nejeví (...jen v nepatrně menší velikosti písma ve srovnání se slovem „PRIM...“), jak žalobce tvrdí, ale oproti prvku „PRIM“ jako zásadně menší, jak správně podotkli Úřad a žalovaný.“ Městský soud tak sám, byť stejně jako žalovaný, posoudil i prvek „Manufacture“. Městský soud se taktéž v bodě 51 svého rozsudku sám zabýval pojmem „1949“, vůči kterému „má (městský) soud v souladu se závěry správních orgánů za to, že tvoří pouze doplňkovou úlohu namítané OZ, stejně jako grafické symboly více cípých hvězd na každé straně prvku „Manufacture“ v jeho vyobrazení ve tvaru obloučku, resp. poloviny elipsy.“

[21] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval dílčí námitkou, dle které měl městský soud nejenom srovnat porovnávané ochranné známky, ale také srovnat výrobky a služby, ke kterým se obě porovnávané ochranné známky vztahují. Tento výklad má vyplývat z ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Toto ustanovení zní takto: *Přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.*

[22] Nejvyšší správní soud ve vztahu k vypořádání této námítce odkazuje na bod 1 rozsudku městského soudu: „(Žalovaný) částečně odmítl právní ochranu mezinárodní ochranné známce (stěžovatelky) v České republice pro výrobky zařazené do třídy 14 mezinárodního třídění výrobků a služeb – hodinářské přístroje, chronometry, náramkové hodinky, mechanické hodiny, elektrické hodiny, nástěnné hodiny, stolní hodiny, letecké

palubní hodiny, hodiny do automobilů, ozdobné hodiny, budíky. *Napadené ochranné známce Úřad přiznal právní ochranu pro výrobky zařazené do třídy 9 mezinárodního třídění výrobků a služeb – automatické časové spínače (s výjimkou automatických časových spínačů do hodinek), řídicí přístroje pro přesné strojírenství.*“ Městský soud dále v bodě 47 svého rozsudku uvedl: *„Ochranná známka OZNŘ v podobě, zachycené na straně 10 prvostupňového rozhodnutí, resp. na straně 13 žalobou napadeného rozhodnutí, byla zapsána dne 17. 3. 2005 s právem přednosti pro území České republiky ode dne jejího vstupu do EU, tj. od 1. 5. 2004. V současné době pro výrobky ve třídě 14 mezinárodního třídění.“*

[23] Městský soud ve svém rozsudku zmínil jak dotčené třídy mezinárodního třídění, tak ale i bodě 1 vyjmenoval, jakými konkrétními položkami jsou tyto třídy tvořeny. Z jeho rozsudku také vyplývá, že stěžovatelka usiluje o zápis své ochranné známky pro třídu 14, tj. pro stejnou třídu ochrany jako u ochranné známky OZNŘ. Jestliže se tedy v obou případech jedná o stejné třídy, tak městský soud logicky nemusel explicitně porovnávat obě ochranné známky i z hlediska dotčených výrobků či služeb, jak namítá stěžovatelka.

[24] Nejvyšší správní soud se dále zabýval dílčí námitkou, dle které městský soud nesprávně pojal způsob ochrany ochranné známky OZNŘ. Ačkoliv se jedná o obrazovou ochrannou známku, tak městský soud odvozuje její ochranu na základě jejích alfanumerických prvků, tj. prvků, které by měly být chráněny v případě slovních ochranných známek. Koncept tzv. kvazi obrazových ochranných známek či kombinovaných ochranných známek se však již v současnosti neuplatňuje.

[25] Ustanovení § 1a zákona o ochranných známkách definuje ochrannou známku takto: *Ochrannou známkou může být za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal nebo zvuky, pokud je toto označení způsobilé*

a) odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby a

b) být vyjádřeno v rejstříku ochranných známek (dále jen „rejstřík“) způsobem, který příslušným orgánům a veřejnosti umožňuje jasně a přesně určit předmět ochrany poskytnuté vlastníkově ochranné známky.

[26] Příloha č. 1 zákona o ochranných známkách rozlišuje celkem jedenáct druhů ochranných známek. Jako obrazovou ochrannou známku definuje v bodě 2 tu, která je *tvořena neobvyklými znaky, styly nebo rozvržením, grafickým prvkem nebo barvou, včetně ochranných známek, jež jsou tvořeny výlučně obrazovými prvky nebo kombinací slovních a obrazových prvků.*

[27] Z výše citovaných ustanovení zákona o ochranných známkách vyplývá, že za ochrannou známku se mj. považují i slova, kresby či číslice, které jsou způsobilé odlišit výrobky či služby a které mohou být vyjádřeny v příslušném rejstříku. Obrazová ochranná známka, tj. jeden z typů ochranné známky, může být vyjádřena neobvyklým rozvržením či grafickým stylem a zahrnuje taktéž ty ochranné známky, které jsou tvořeny kombinací slovních a obrazových prvků.

[28] Nejvyšší správní soud na základě výše popsaných východisek musí konstatovat, že argumentace stěžovatelky (bod [24] tohoto rozsudku) je nedůvodná. Jednak platí, že zákon

pokračování

o ochranných známkách, ve znění účinném od 1. 1. 2019, obsahuje výše citovaný bod 2 přílohy č. 1, na základě kterého se tzv. kombinované ochranné známky (tj. obsahující slovní i obrazový prvek) formálně považují za obrazové ochranné známky. Z tohoto závěru mj. pramení i skutečnost, že se na kombinované ochranné známky vztahuje stejná míra ochrany jako na obrazové ochranné známky. Argumentace stěžovatelky je tak v tomto ohledu spíše zavádějící.

[29] Městský soud v bodě 52 svého rozsudku shledal u ochranné známky OZNŘ kvazi obrazový charakter, tj. kombinovaný charakter: *„Za relevantní (městský) soud v této souvislosti ve vztahu k registraci ochranné známky OZNŘ jako obrazového označení považuje poukaz žalovaného na judikaturu SDEU (bod 37 rozsudku T-312/03 ve věci Wassen International Ltd. v. OHIM, bod 47 rozsudku T-104/01 ve věci Claudia Oberhauser v. OHIM, jakož i na rozhodnutí zdejšího soudu čj. 8 A 108/2012-55 a zdůraznění žalovaného, že má ochranná známka OZNŘ kvazi obrazový charakter, neboť ji tvoří z většiny pouze alfanumerické prvky, a její dominantní prvek „PRIM“ je vizuálně vysoce podobný s napadenou ochrannou známkou žalobce.“*

[30] V městském soudem zmíněném rozsudku ve věci T-312/03, bodu 37, uvedl Tribunál toto: *„Pokud jde o obrazový prvek, odvolací senát v napadeném rozhodnutí poznamenal, že pokud je ochranná známka složena ze slovních a obrazových prvků, měly by být slovní prvky v zásadě považovány za více rozlišující než obrazové prvky, protože průměrný spotřebitel snadněji odkáže na dotčený výrobek uvedením názvu než popisem obrazového prvku ochranné známky. Odvolací senát má správně za to, že tuto obecnou úvahu lze rozumně použít v projednávaném případě. Podle odvolacího senátu je přiměřené mít za to, že průměrný spotřebitel bude vnímat slovní prvek jako ochrannou známku a obrazový prvek jako prvek dekorativní.“*

[31] Z výše citovaného rozsudku Tribunálu vyplývá, že průměrný spotřebitel by měl snáze odkázat na daný výrobek pomocí jeho názvu, nikoliv pomocí popisu obrazovaného prvku jeho označení. Ke stejnému závěru dospěl také městský soud (body 50-55 rozsudku městského soudu), přičemž i Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením městského soudu ztotožňuje a souhlasí se závěrem, že v rámci spotřebitelské veřejnosti je samotný pojem Prim známější než jeho používání grafická vyvedení. K podobným závěrům jako Tribunál již v minulosti dospěl také Nejvyšší správní soud (rozsudek z 17. 4. 2024, čj. 4 As 316/2022-67, bod 65; rozsudek z 28. 6. 2023, čj. 10 As 138/2021-46, bod 33; rozsudek z 20. 2. 2023, čj. 10 As 318/2020-75, bod 40). Na prvek Prim se tak v nyní posuzovaném případě vztahuje ochrana pro obrazové ochranné známky, byť se jedná o prvek alfanumerický, neboť zjevně představuje stěžejní prvek ochranné známky OZNŘ, který je nejvíce způsobilý ji odlišit od jiných výrobků či služeb. Vzhledem k podstatnosti prvku „PRIM“ tak již ostatní prvky „Manufacture“ či „1949“, nemohou eliminovat pravděpodobnost záměry podstatného prvku „PRIM“. Není taktéž pravdou, že by se městský soud nezabýval otázkou, zda je důvodné se i u obrazových ochranných známek zabývat jejich alfanumerickými prvky. Městský soud v bodě 52 svého rozsudku (bod [29] tohoto rozsudku) jednak uvedl, že ochranná známka OZNŘ je z většiny tvořena právě alfanumerickými prvky, byť se jedná o obrazovou ochrannou známku, a také zmínil rozsudky Tribunálu, dle kterých se i u obrazových ochranných známek je třeba zaobírat jejich případnými alfanumerickými prvky.

[32] Nedůvodná je i dílčí námitka, že se městský soud ani žalovaný nezabývali provedením prvku „Manufacture“ do oblouku. Městský soud ani žalovaný sice explicitně nezmínili, jaký vliv na srovnání porovnávaných ochranných známek má skutečnost, že

prvek „Manufacture“ je vyveden jako oblouk na prvkem „PRIM“. Městský soud se nicméně významem prvku „Manufacture“ zabýval v bodě 50 svého rozsudku (bod [20] tohoto rozsudku) a žalovaný na stranách 15 a 16 svého rozhodnutí a dovodili, že tento prvek nemůže překonat prvek „PRIM“ v míře, jakou vizuálně dominuje celé ochranné známce OZNŘ. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, jak je uvedeno v bodě [31] tohoto rozsudku. Stěžovatelka ovšem v kasační stížnosti nesporně stěžuje na závěr městského soudu, že prvek „Manufacture“ je spíše nevýznamným oproti prvkem „PRIM“.

[33] Nejvyšší správní soud se závěrem zabýval dílčí námitkou, dle které městský soud nedostatečně odůvodnil, proč považuje výslovnost prvku „Manufacture“ za problematickou. Není pravdou, že by městský soud neodůvodnil svůj podpůrný argument o výslovnosti prvku „Manufacture“. Městský soud v bodě 55 svého rozsudku uvedl: *„Ačkoli nelze vyloučit, že by část spotřebitelů z hlediska fonetického použila i spojení ‚Manufakture PRIM‘, také soudu se jeví současné použití obou těchto prvků za méně pravděpodobné, a to právě s ohledem na nezřejmou výslovnost prvku ‚Manufacture‘, které lze, jak již bylo uvedeno výše, vnímat spíše jako doplňující.“* Nejvyšší správní soud sice připouští, že městský soud mohl tento příklad uvést explicitněji, nicméně z výše uvedené citace vyplývá, že městský soud vyjádřil jednu z možných výslovností prvku „Manufacture“, a to „Manufakture“, tedy přepis výslovnosti bez užití fonetických znaků. Taktéž Nejvyšší správní soud připouští, že tento prvek může být veřejností vyslovován různě, např. i jako „Manufaktur“. Nejvyšší správní soud přitom nesporně, že veřejnost může vyslovovat některé názvy pocházející z cizích jazyků v rozporu s tím, jak by je vyslovoval rodilý mluvčí. V případě ochranné známky OZNŘ však hraje stěžejní roli to, že vzhledem k zavedenosti a krátkosti pojmu Prim bude veřejnost spíše vyslovovat právě pouze tento pojem, nikoliv v kombinaci s prvkem „Manufacture“. Nejvyšší správní soud současně připomíná, že stěžovatelka tento stěžejní rozhodovací důvod městského soudu, tj. že prvek „PRIM“ je totožný pro obě porovnávané ochranné známky a že průměrný spotřebitel bude spíše vyslovovat ten kratší z možných názvů, nesporně. Touto otázkou se proto Nejvyšší správní soud nezabývá.

Pojem „watchmaking“ a odkazy na jiná řízení

[34] Nejvyšší správní soud se dále zabýval okruhem námitek ohledně se pojmu „watchmaking“. Dle stěžovatelky nezahrnuje tento pojem hodinářské výrobky, nýbrž pouze hodinářské služby. Dle stěžovatelky není pojem „watchmaking“ ani uveden jako samostatná položka v mezinárodním třídění výrobků a služeb, ačkoliv ji takto uvádí EUIPO. Městský soud opomíjí, že v řízení u EUIPO o zrušení ochranné známky OZNŘ bylo prokázáno užívání této ochranné známky pouze pro hodinky. Ačkoliv měl žalovaný srovnat každou dílčí položku z třídy 14 zvlášť, tak vůči položce „hodiny do automobilů“ tak neučinil. OZNŘ zapsala svoji ochrannou známku ve zlé víře, o čemž svědčí jiná řízení, ve kterých byla stěžovatelka či její sesterská společnost MPM QUALITY, v. o. s., úspěšná. Řízení vedené u městského soudu pod sp. zn. 3 Cm 3/2021 mohlo mít na výsledek tohoto řízení vliv. Stěžovatelka odkazuje na rozsudek 2 As 312/2018-242 (bod [11] tohoto rozsudku).

[35] Nejvyšší správní soud úvodem souhlasí s městským soudem, že pojem „watchmaking“ podle třídy 14 Niceského třídění výrobků a služeb je označením pro výrobky. Tento závěr jednak vyplývá z oficiálního překladu rozsudků Tribunálu, které žalovaný zmiňuje na straně 21 svého rozhodnutí. V bodě 3 druhé odrážce rozsudku T-75/18 (bod [5] tohoto rozsudku) je explicitně zmíněn anglický název posuzované položky jako „barrels (clock and watchmaking)“, a následně jeho český překlad jako „pérovníky (hodinářské potřeby)“. Stejný

pokračování

pojem „pérovníky (hodinářské potřeby)“ je užít i v bodě 3 druhé odrážce rozsudku T-215/12 (bod [5] tohoto rozsudku). V tomto ohledu se tedy městský soud nemusel zabývat španělskými mutacemi posuzovaných pojmů, jak namítá stěžovatelka. Není taktéž pravdou, že by položka „*watchmaking*“ nebyla ve třídě 14 vůbec zmíněna. Tato položka je ve třídě 14 zmíněna např. u položek č. 140106, 140014 či 140021.

[36] Stěžovatelka dále namítá, že pojem „*watchmaking*“ není uveden jako samostatná položka v mezinárodním třídění výrobků a služeb, ačkoliv ji takto uvádí EUIPO. K tomu může Nejvyšší správní soud toliko konstatovat, že předmětem tohoto soudního přezkumu je v záhlaví uvedený rozsudek městského soudu, který přezkoumával rozhodnutí žalovaného, nikoliv správnost závěrů rozhodnutí EUIPO. Rozhodnutí EUIPO, která se týkala sesterské společnosti stěžovatelky, byla aprobevována unijním Tribunálem. Z rozsudku T-75/18, bodu 78 až 82, přitom plyne, že argumentace poukazující na to, že slovo „*watchmaking*“ neznačí konkrétní výrobky, ale značí „výrobu (opravy) hodinek“ jako službu, byla uplatněna nepřipustně poprvé až ve stadiu řízení před Tribunálem. Tímto okruhem otázek se proto Tribunál nezabýval. Zatřídění položky „*watchmaking*“ pro třídu 14 nebylo u EUIPO úspěšně zpochybněno. Žalovaný jakož i městský soud následně z této skutečnosti vyšli jako ze závazné skutečnosti. Stěžovatelka přitom tuto vázanost nezpochybňuje. Pouze poukazuje na nesprávnost tohoto zatřídění na úrovni EUIPO. To se však míjí s právním východiskem žalovaného i městského soudu. V tomto rozsahu je proto námitka nepřipustná. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že v řízení před EUIPO o zrušení ochranné známky OZNŘ bylo dle stěžovatelky prokázáno, že OZNŘ užívala tuto ochrannou známku pouze pro hodinky. Předmětem tohoto řízení není ani obsah odkazovaného řízení před EUIPO. Předmětem přezkumu pak nejsou ani okolnosti, za kterých OZNŘ přihlásila svoji ochrannou známku, což znamená, že není přípustná ani námitka, že OZNŘ přihlásila svoji ochrannou známku ve zlé víře (bod [11] tohoto rozsudku).

[37] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, že žalovaný (resp. městský soud) byl povinen srovnat každou dílčí položku třídy 14 zvlášť, což však neučinil. Jednotlivé položky, jako jsou např. „hodiny do automobilů“, se přitom od položky „hodinářské výrobky – hodinky“ mohou lišit v celé řadě aspektů, jako je např. místo prodeje, okruh relevantní spotřebitelské veřejnosti či odlišné distribuční kanály. Nejvyšší správní soud považuje tuto argumentaci za nedůvodnou, neboť jak vyplývá z posouzení výše (bod [31] tohoto rozsudku), u obou srovnávaných ochranných známek existuje obecně zjevná pravděpodobnost jejich záměny pro ty položky třídy 14, které se nějakým způsobem vztahují k hodinám či hodinkám, neboť mají společný dominantní prvek „PRIM“. Ani hodiny do automobilů by se v tomto dominantním prvku nijak nelišily. Žalovaný tudíž nemusel zkoumat, jestli u hodin do automobilů by míra této pravděpodobnosti byla jiná než u jiných typů hodin či hodinek, jestliže dospěl k implicitnímu závěru, že tato pravděpodobnost je obecná. Městský soud pak aprobevoval tento postup v bodě 71 svého rozsudku: „*I když lze přisvědčit žalobci, že se žalovaný výslovně rozkladovou námitkou ohledně položky ‚hodiny do automobilů‘ ve svém rozhodnutí nezabýval, s ohledem na shora uvedené je však zřejmé, že žalovaný ve shodě s Úřadem vyšel jako z rozhodného rejstříkového zápisu namítané ochranné známky u EUIPO a potvrzujícího rozsudku SDEU, který se zabýval žalobou proti zúžení výrobků namítané ochranné známky ve třídě 14 předchozími rozhodnutími EUIPO. Dílčí pochybení žalovaného spočívající v tom, že se výslovně k této rozkladové námitce*

nevyjádřil, tak nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí soudem.“

[38] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval odkazy stěžovatelky na jiná řízení, která se týkala jiných, podobných ochranných známek s prvkem „PRIM“ (bod [11] tohoto rozsudku). Stěžovatelka namítá, že řízení vedené u městského soudu pod sp. zn. 3 Cm 3/2021 o žalobě na zdržení se užívání ochranné známky OZNŘ mohlo mít na nyní přezkoumávané řízení vliv. Nejvyšší správní soud se nicméně ztotožňuje se závěry žalovaného, který na straně 25 svého rozhodnutí uvedl, že „*ač by byl (případně) namítající (OZNŘ) povinen zdržet se užívání namítané ochranné známky (mj. i stažením takto označených výrobků z trhu, jejich trvalým odstraněním a zničením atd.) na území České republiky, neznamenalo by to automaticky nemožnost účinného uplatnění práv k této starší ochranné známce v námitkovém řízení ve smyslu zákona (o ochranných známkách).*“ I kdyby tedy OZNŘ nesměla svoji ochrannou známku užívat (§ 8 odst. 3 zákona o ochranných známkách), tak by stále byla jejím vlastníkem, tj. vlastníkem starší ochranné známky podle § 8 odst. 1 písm. a) až d) a mohla by tak vznášet námitky proti přihlašovaným označením.

[39] Městský soud se s touto námitkou vypořádal v bodě 77 svého rozsudku takto: „*Řízení u Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 3 Cm 3/2021 o žalobě na zdržení se užívání namítané ochranné známky nebylo ke dni rozhodování žalovaného skončeno. (Městský) soud v této souvislosti považuje za relevantní i poukaz žalovaného, že takové řízení nemůže mít zásadní vliv na rozsah ochrany namítané ochranné známky, kterou osoba zúčastněná na řízení uplatnila námitkami v nyní projednávané věci na základě ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ, kdy žalovaný ověřil, že se předmět těchto řízení týkal jiné problematiky a nejedná se tak o obdobná soudní řízení.*“ V tomto ohledu musí Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovateli v tom, že městský soud se na příslušnou část rozhodnutí žalovaného odkázal nesprávně. Skutečnost, že odkazované řízení nemůže mít na nyní přezkoumávané řízení vliv, odvodil žalovaný z toho, že OZNŘ může i navzdory jemu činit námitky podle § 25 zákona o ochranných známkách, a nikoliv ze skutečnosti, že se odkazované řízení týká jiné problematiky. Navzdory této korekci odůvodnění rozsudku městského soudu však Nejvyšší správní soud neshledává důvod k tomu, aby rozsudek městského soudu zrušil, neboť dospěl ke stejnému stěžejnímu závěru jako městský soud, tj. že žalovaný nemusel vyčkávat na konečné rozhodnutí v odkazovaném řízení (rozsudek NSS z 27. 3. 2024, čj. 8 As 33/2023-40, bod 34).

[40] Vysvětlením, proč Vrchní soud v Praze zamítl žalobu sesterské společnosti stěžovatelky (bod [7] tohoto rozsudku), stěžovatelka nesporně stěžejní závěr, že žaloba její sesterské společnosti byla v tomto odkazovaném řízení zamítnuta, resp. nesporně tvrzení OZNŘ, že nedosáhla obnovy tohoto odkazovaného řízení (bod [16] tohoto rozsudku). Navíc, jak upozorňuje OZNŘ, účastníkem tohoto odkazovaného řízení byla sesterská společnost stěžovatelky, nikoliv sama stěžovatelka.

[41] Stěžovatelka dále odkazuje na rozsudek 2 As 312/2018-242 (bod [11] tohoto rozsudku), ve kterém Nejvyšší správní soud aproboval kasační stížnost sesterské společnosti stěžovatelky a zrušil tehdy přezkoumávaný rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného. Na tomto místě ovšem Nejvyšší správní soud připomíná, že v minulosti již také zamítl několik kasačních stížností sesterské společnosti stěžovatelky ve věcech podobných ochranných známek s prvkem „PRIM“ (rozsudky NSS z 29. 3. 2023, čj. 2 As 363/2020-63; z 27. 9. 2023, čj. 3 As 52/2022-106; z 18. 10. 2023, čj. 8 As 123/2022-119; z 18. 10. 2023, čj. 1 As 122/2022-89; z 30. 11. 2023, čj. 9 As 86/2022-51).

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[42] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti z 5. 6. 2023 výrokem I. zastavil. Kasační stížnost z 4. 9. 2023 pak jako nedůvodnou výrokem III. zamítl (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[43] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti z 5. 6. 2023, pokud jde o účastníky, rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[44] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti z 4. 9. 2023, pokud jde o účastníky, soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti o kasační stížnosti z 4. 9. 2023 nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[45] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení v nyní projednávané věci však žádnou takovou povinnost soud neuložil. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo namístež jí náhradu nákladů řízení přiznat. Proto osoba zúčastněná nemá (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti z 5. 6. 2023, ani kasační stížnosti z 4. 9. 2023.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. května 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu